

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Jacobi Lobbetii Leodiensis E Societate Iesv, De Fortitvdine Et Constantia Christiana Libri Tres

Lobbet de Lanthin, Jacques

Leodii, 1640

§. 2. Mors in Iuuentute alacriter obita actus est fortitudinis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49140](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49140)

Et spei nostra malè ominatur, Et fidem præuaricatur. Et Christum laedimus, cum euocatos quosq; ab illo, quasi miserandos non equanimiter accipimus.

§. 2.

Mors in Iuuetute abacriter obita actus est fortitudinis.

D. Antonino teste, ac scriptore S. P. Hist. tit. 7. c. 4. §. 1. re Adrianus Imperator, cum è Philosopho quodam, cui nomen *Secundus*, quæsiuisset, quid esset homo? hoc ab eo responsum accepit.

Homo est mancipium mortis, hospes loci, viator transiens, & aceruus niuis.

Hæc audi, & è sapientiæ lyceo oracula excipe quisquis es homo, & ne vietum, ac detritum Philoso-

phi vnius pallium contemne : sæpe sub vili lacernâ, fordidoque pallio latet sapiēs animus: ex eo audis.

Primùm quod sis mancipium mortis, illius seruituti, duroque imperio iam inde ab vtero, primâque luce addictus, nasceris enim non tam viuere, quàm mori certus: cœtera breuioris æui mala declinare potes, pauperiem, esuriem, sitim, solis æstus, aquilonis imbres, & frigora vel fallere, vel effugere; mortis tela, nec vt velis, potes; adeo illius es mancipium.

Hospes etiam es, cui pro diuersorio orbis ipse, quantus est: ex eo excedendum, & quidē cum mors volet, & statuent fata: nudus exhibis, vt venisti nudus. Viator es, & quidem transiens, quia pedem, id est vitæ cursum sistere, aut certâ statio-

ne figere non potes, vrgent enim,
& instant fata, mors vetat, & pro-
hibet; ideo etiam ex hoc illius es
mancipium.

Aceruus es niuis; & vt illa ad
primos lucis radios, & solis huius
ortum soluitur, & colliquescit to-
ta, elementoque suo redditur: sic
terræ reddêris, è terrâ malè com-
pactus, & in cineres ibis, etiam ab
vnius febriculæ tantum æstu, adeo
etiam ex hoc capite, mortis manci-
pium es; quod si esses adulta iam, &
ingrauescente ætate, & in extremo
tantum senio, cum aniles rugæ
frontem arant, atque exasperant,
cum impluunt capiti niues, cum
curua in terram senectus ad com-
munem matrem se ipsam inclina-
re videtur; tolerandum illud foret:
at aliæ mortis leges, & inexorabilis

86 DE FORTITVDINE
fati necessitas, quæ non tantum fortitur insignes, & imos; sed etiam præcipiti manu, atq; immiti falce, primùm enascentes flosculos demetit, solo insternit, conterit, fœdat, calcat.

De arbore, à cuius fructu peccavit Adam, sua inter antiquos pugna, & opinionum dissensio.

C. 19.
de para-
diso.

Moses Barcepha vitem fuisse credit, ex suo genio magis, quàm ex veritate. Pomum alij, & melius.

Nonnulli (vt Theodoretus, & Procopius) ficum fuisse autumant: quod statim ab esu vetiti fructus, vbi se nudum aspexit Adam, erubescere cœpit, & pudore suffundi, vtque pudorem tegeret, nudaque velaret membra, folia ficus in vestem aptauit, atq; composuit; quæ
opinio

opinio si vero proxima est; ficus
 prima testis fuit humanæ miseriæ,
 nudumq; ac mortale corpus, quod
 ipsa fecerat, contexit. Et hæc forte
 ratio cur apud authores ficus fune-
 sta, ac funerea fuerit. Horatius ap-^{Ode.}
 pellat, *pullam ficum*; & apud Ro-^{16.}
 manos, Designatores, quorum erat
 funerum ritus, lugubresq; signare
 modos, inuitabantur signo ficus,
 arboris funereæ, quod ficus mortis,
 ac funeris symbolum esset.

Ex eodem fonte, rituq; vene-
 randæ Antiquitatis, manauit illud
 emblema excusum in monetis Im-
 peratorum Romanorum: uideban-
 tur duo sepulchra, vnum decrepiti
 senis, alterum comptuli adolescen-
 tis: in medio assurgebat ficus, &
 tam hoc, quàm illud fatali tegebat
 umbrâ, quod scilicet, & senum, &

88 DE FORTITVDINE
iuuenum mors fatumque ineuita-
bile à ficu defluxisset. Ita

Horat. *Mista senum, ac iuuenum densa-
tur funera, nullum*

Sæua caput Proserpina fugit.

Sæua, inquam, sed tum præci-
puè, cum ætatem fato inmatu-
ram, & veluti præcoces adolescen-
tiæ fructus, aut cœca manu legit,
aut nimium præcipiti falce metit.
Hoc enim vt inopinatum, ita du-
rum quàm maximè accidere solet.
Illud quippe à natura cuique com-
paratum est, vt amet, ac velit dies
antiquos, serosque soles, ac lunas,
nec hoc orbe excedat, nisi plenus
dierum.

Isaie.
38.

Testis erit Rex Ezechias, cuius
hoc votum, hæ preces, & mixtæ
lacrymis querelæ: *Ego dixi: in di-
midio dierum meorum vadam ad
portas inferi.*

Prophetæ oraculo audierat sibi
 è viuis abeundum, & quidem *in di-*
midio dierum, & hinc regiæ lacry-
 mæ, profundique gemitus; adeo
 difficile, & arduum est, etiam in
 mediâ ætate mori, quanto diffici-
 llus in primâ? & inde opus animi
 robore, insignique fortitudine,
 quam vtassequaris, Beneuole Le-
 ctor, nonnulla subijciam, quæ fa-
 titelum si non excutiant, & fran-
 gant: at certè retundant quàm plu-
 rimùm.

Hoc in genere primum occur-
 rit illud Menandri. *Dilectus Diis in*
iuuentute moritur. Illud nempe si-
 bi persuasit Antiquitas, eos omnes
 qui superis curæ essent, & amori,
 citius è terris educi, cæloque dona-
 ri; tum ne diutius obijcerentur ijs
 malis, quibus hæc mortalis aura

iactatur; tum vt quàm ocysfimè
beatitatem illam, ad quam à natu-
râ formati essent, assequerentur.

Lib. de
remed.
fort.

Vnum iam ante peruidit, & at-
tigit Seneca. Vbi enim varia à mor-
te sibi obiicit, adijcit & illud. *Iu-
uenis, inquires, morieris? fortasse ali-
cui malo subducar: quod si nulli alij,
certè vel senectuti: Iuuenis morie-
ris? non refert, quot annos habeam,
sed quot acceperim: si plus viuere
non possim, hæc est senectus mea. Ma-
ximum solatium est cogitare id sibi
accidisse, quot ante se passi sint, om-
nesq; passuri; & ideo mihi videtur
rerum natura, quod grauissimum
fecit, commune fecisse, vt acerbita-
tem facti consolaretur equalitas.*
Hoc Senecæ, hoc Philosopho so-
latium est, quod à morte, quæ iuue-
ni obtingit, subducatur alicui ma-
lo,

lo, quod fera inuexisset ætas, tristis-
 que senectus intulisset: quod ipsum
 dicit Sapiens factum amabili Nu-
 minis prouidentiâ. *Placens Deo fa-* Sap. 4.
v. 10. 11.
ctus est dilectus, & uiuens inter
peccatores translatus est, raptus est
ne malitia mutaret intellectum e-
ius, aut ne fictio deciperet animam
illius.

Vbi Iuuenem aliquem in pri-
 mulo pubescētis ætatulæ flore suc-
 cidi vides, ac flaccescere; crederes
 aduerso cælo, & inimicis fatis id
 accidere, crederes rapti tempore nō
 suo, casu factum existimares, & cæ-
 co quodam impete deerrantis na-
 turæ: at non sic est: emoritur desti-
 nato superum consilio, certâ, & a-
 micâ Numinis prouidentiâ, cui il-
 lud est curæ, *ne moriatur iustus tē-* Eccl. 7.
pore non suo.

Quem-

Quemadmodum enim Poëta pro arbitrio alios in scenâ diutius detinet, longamque fabulam exhibere permittit, alios ostendit tantum, nec vel vno verbulo auditos reuocat: ita in huius vniuersi theatro, vitæque mortalis fabulâ illum vario munere, & actione Deus in scenâ emittit. *Ostendent terris hunc tantum fata, neque ultra esse sinent.*

Virg. l.
6. Æ-
neid.

Quid facias? acquiescendum est diuinę voluntati, quę rationum instar omnium, quanquã & illi sua causa, etiã pusillo homini accommodata, quã ore, calamoque sapien- tis expressit. *Raptus est, inquit, ne malitia mutaret intellectum eius, aut ne fictio deciperet animam illius.*

Naturæ parens, & author Deus, qui nos vt pilas habet, hoc vitæ ludo cedere cogit, ne malè cedat, ne

in-

infaeliciter iactetur alea, ne periculis, quæ altâ mente præuidet, incauti reſeruemur; ſiue in ijs priuata, ſiue publica vertatur ſalus.

Ita Deus Iofiam Iſraelis amores, ac delicias abſtulit, ne regni excidium videret, & imminentem populo ſeruitutem.

4. Reg.
c. 22.
v. 20.

Ita Auguſtinum, ſerâ licet, canâque ſeneſta mortalibus oris ſubduxit Deus, ne ſponſam ſibi longè cariffimâ, id eſt Hipponëſem Eccleſiam, à Wandalis obſeſſam, ab iſdem captam, ſpoliatâ, violatam intueri cogereſur.

Ita Alphoſus cognomento Catholicus Galleciæ Rex, nutantis Eccleſiæ columen & Saracenorum glorioſus domitor, terris viuere deſijt, & cælo cœpit, ne auerſam fortunæ faciem aſpiceret. In eius obi-

tu

Baron.
anno
Christ.
757.

tu his vocibus totus æther resonasse dicitur. *Ecce quomodo tollitur iustus à facie iniquitatis, & erit in pace memoria eius.*

Et hæc prima ratio, publica calamitas, in quam veniret iustus; si vita iret in seros annos, grauemque senectam.

Altera priuatum attendit bonum, & cuiusque salutem, quæ Deo est in primis curis: Ex æternitate velut altissimâ quadã speculâ despicit, nõ tantum rerum humanarum motus, ac vicissitudines, à quibus.

Irus & est hodie, qui modo Cræsus erat.

Verum etiam humanæ mentis inconstantiam, à cuius vitio, labæque cras impius, & superis inuisus erit, qui hodie iustus audit, & superum

rum

96 DE FORTITVDINE
gnopere sapienti deperit, si mo-
mentaneæ huic vitæ aliquot mo-
méta decerpseris? Certè nihilo mi-
noris æstimat sapiens, qui vitam à
virtutis studio metitur, non ex so-
lis, lunæque cursu.

Est vita circulus quem in arenâ
ducimus, maiorem, an minorem
in eâ scribas, ad spatium eius perti-
net, non ad perfectionem. Maneat
ille diutius, obducatur iste, & in
pulverem solvatur cui impressus
est, circuli naturæ, ac perfectioni
nihil interest. Ita nec vitæ, siue ei
longiorem, siue breuiorem circu-
lum designaris, *ætas* quippe *sene-*
ctutis est vita immaculata, nec e-
nim ea dicenda senectus, quæ men-
sibus, annis, & sæculo si voles aduo-
lat: sed illa potius quæ virtute, quæ
rebus bene gestis comparatur. Non
quamdiu

Sap. c.

4. v. 9.

quamdiu, sed quàm bene viuitur,
curandum. Et sanè curant in pri-
mis superi, Deusque; & hinc ple-
rumque vitæ metam contrahunt,
aut diducunt.

Pro hac veritate sponforem ha-
beo Dauidem, à quo & Salomon
haufit melioris sapientiæ placita, i-
ta canit ille de impijs.

*Priusquam intelligerent spinæ Ps. 57.
vestræ rhamnum, sicut viuentes, sic v. 10.
in irâ absorbet eos.*

Verborum hæc inuolucra vi-
dentur, quæ sic euoluit Paraphra-
stes. *Priusquam impij teneri dures-
cant, dum adhuc sunt sicut herba,
tempestate, & turbine destrues eos.*

Vt validus turbo, sæuaque ven-
torum procella in furculos, teneras-
que plantas violentior irruit, quam
in truncos, & annosas quercus, ac
cedros:

G

cedros:

cedros: sic in impios mors amplius
 læuit, & stragem edit miserabilio-
 rem, & quidem dum adhuc ab æ-
 rate molles, teneri, & flecti, frangi-
 que faciles: dum adhuc sunt sicut
 herba, fragili que culmo succres-
 cunt, tum eos valido mortis turbi-
 ne, ac tempestate ferit, sternit, de-
 struit, antequam ab annis, & senio
 malis suis indurescant; & hoc diui-
 næ miserationis beneficium est;
 quæ non patitur eos aurâ diu frui,
 & terris sustineri, qui & cœlis inui-
 si, & mundo onerosi sunt.

Sic impij in primo quasi æui sui
 limine metam aspiciunt, & dam-
 nandâ inuoluuntur æternitate. Iu-
 sti vero in verno quasi flore demer-
 tuntur, ne postmodum malignâ
 vitiorum aurâ afflati emarcescant,
 ac decidant. Ita secum actum esse
 gaudet,

gaudet, amatque sponſa. Flores, inquit, apparuerunt in terrâ, & tempus putationis aduenit. Sunt illi Iuuentutis floſculi, qui dum apparere, atque erumpere geſtiunt, ſubito amputantur; bene habet, quod amicâ, id eſt diuinâ manu.

Cant. 2.

v. 12.

§. 3.

Mortem propinquorum tolerare fortiter excelsi eſt animi.

CHryſoſtomus, os illud aureû, è quo tot emanant oracula, quot verba; Parentum in filios caritatem, & pronam illam in sanguine iunctos propenſionem, appellare ſolebat: *quandam Naturæ tyrannidem*, quam fere vix exuas, vix abijcias, niſi cum vitam ipſe depoſueris.

HOM.

28. ad

POP.

Vis illius tyrannidis, & natiuæ

G 2

ſerui-